

LA MASIA VINATERA
DE CAL VILASECA DE CLARIANA

JOSEP RIBA I GABARRÓ

INTRODUCCIÓ

Des dels primers recomptes medievals els llocs i els termes de Clariana i la Goda van plegats. En el fogatjament dels anys 1365-1370 tenen 32 focs, 17 a Clariana i 5 a Goda. Entre els dos llocs, en el fogatge de 1378 són 21; en el 1497 són 14 i en el 1553 són 13 focs. Al segle XVIII, l'any 1718 tenien 70 habitants i l'any 1787 eren 92 habitants.

Clariana pertany sempre al bisbat de Vic; però al deganat de la Segarra i les Selves (segles XIII al XV); al deganat d'Igualada, des del segle XVI i darrerament a l'arxiprestat d'Anoia-Segarra.

Civilment fou del comtat de Manresa (segles IX al XIII); de la vegueria de Cervera del 1716 al 1833. En endavant, del partit judicial d'Igualada, a la comarca de l'Anoia i al terme municipal d'Argençola.

Escollirem dues descripcions enciclopèdiques del segle XIX:

«*Clariana y la Goda. Ambos pueblos forman un Ayuntamiento. Situadas entre montes, junto a la pequeña riera de Clariana. Produce granos, legumbres, algún aceite y vino, y cría ganado de varias clases. Población de 25 vecinos, 153 almas*» (Pascual Madoz: *Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España*. Madrid, 1850).

«*Deanato de Igualada. Clariana. La parroquia de Santa Maria de Clariana 2 horas distante de la capital y de la que es señor D. Francisco de Moxó. Tienen 15 casas. La más lejos media hora. Almas de comunión 75, y que no comulgan 40. Granos comunes del país se cogen 800 quarteras y de vino 100 cargas. La iglesia de San Pedro de la Goda es sufragánea de Clariana*». (Antoni Pladevall i Font: *Un cens demogràfic i econòmic del bisbat de Vic del 1780*. Revista Catalana de Geografia núm. 4, 1978).

Al segle XX, a Clariana, l'any 1981, tenen 45 habitants i 16 cases, amb tendència a minvar.

Per al compliment de la «*Contribución General del Reino*», calculada seguint les instruccions de la Reial Ordre de 12 de setembre de 1817, el 19 de maig es va presentar la valoració de la riquesa local, amb el detall següent de tots els components del poble i del terme de Clariana.

RESUM GENERAL

Riquesa territorial	11.101 rals billó	
Riquesa industrial/oficis	<u>4.750 rals billó</u>	
	15.851 rals billó	
Contribució a pagar	6.148 rals billó	(38,8%)

AGRICULTURA

Terres de secà	(4.322 fanegues)	valoració: 102.425 R.b.
Sembrats	665	56.395
Regadiu	9	2.700
Oliveres	21	1.890
Vinyes	57	5.650
Boscós	<u>3.570</u>	<u>35.700</u>
	4.322	102.425

PRODUCTES

Quarteres

Blat	30	1.440 R.b.
Ordi	33	792
Sègol	464	14.848
Espelta	235	3.525
Llegums	25	825
Aglans	8	80
Verdures	9	500
Vi (1.000 arroves)		4.000
Cànem	13	442
Oli	12	600
Pastures (R.b.)		1.200
Llenya/fusta (R.b.)		<u>600</u>
		28.852

RAMADERIA (caps)

Ovelles	100	4.000 R.b.	1.240 R.b.
Vaques	10	3.200	8.000
Mules	2	1.200	1.500
Porcs	5	300	1.025
Burros	8	1.500	2.000
Gallines	50	<u>250</u>	<u>288</u>
		10.450	14.053

EDIFICACIONS

Cases habitades	16	16.215 R.b.	960 R.b.
Cases inhabitades	3	1.630	0
Molins fariners	1	3.560	94
Molins d'olives	2	1.200	75
			<hr/>
			1.129

Al segle XX es troben altres aspectes de demarcacions. En una carena de 674 metres, hi fou situat un vèrtex geodèsic amb el nom de «*Nou*». Però l'any 1980, per a utilitat de l'«*Instituto Geográfico y Catastral*» de Madrid, es va proposar una revisió de la toponímia dels vèrtexs geodèsics de la província de Barcelona, a cura de la Unió Excursionista de Catalunya (UEC) i del Club Muntanyenc Barcelonès (CMB). En la xarxa dels vèrtexs de primer ordre, que són els punts on hom ha calculat les coordenades, hi foren indicades en unes plaques o fites de pedra o de formigó o planxa metàl·lica.

En la revisió esmentada, a més de normalitzar molts dels topònims, se'n varen substituir alguns. El nom de «*Nou*», que era el que sortia en alguns mapes, per considerar-lo sense actualitat i poc significatiu, fou canviat pel de «*Clariana*», més convenient i representatiu del poble i del terme de Clariana. Al terme del Bruc, el nom «*Montserrat*», que és el de tota la muntanya i el del santuari, fou canviat per «*Sant Jeroni*», que és el pic més alt. Al terme de Piera, el nom arcaic i repetit en altres llocs «*Montjuic*» fou canviat per «*Bonastre*», proper a una urbanització actual en creixement.

L'any 1983, en els mapes de l'«*Instituto Geográfico Nacional*» i del «*Servicio Geográfico del Ejército*», en el full 391-Igualada, encara sortia el vèrtex amb el nom de «*Nou*», però posteriorment ja apareix rectificat.

En una edició de l'abril de 1994, feta per l'Institut Geogràfic de Catalunya i el Consell Comarcal de l'Anoia, al mapa comarcal de Catalunya, el número 6, edificat a l'Anoia, a escala 1:50.000, figura el vèrtex Clariana (674 m) i les seves coordenades són: x 374.737,35 / y 4.606.618,85 / H 674,0. En aquest mapa es conserva el topònim antic de Cal Biosca de la Nou, tot i pertànyer a la família Vilaseca des del segle XVIII.

A Clariana, des del segle XIV al XVIII, és observada una estabilitat de la població, als voltants d'unes quinze masies, els pagesos de les quals es repartiren la propietat del territori termenal i conjuntament amb la Goda, amb unes cinc masies, foren les que constituïren una entitat municipal, diferenciada d'Argençola. Aquest Ajuntament va durar fins a mitjan del segle XIX, vers l'any 1860.

Algunes de les famílies perduren segles darrere segles en les successions dels hereus, com és el cas dels Soler de l'Església dels Soler de Marolta, dels Mestres de Toriga, o dels Abelló, o Aribau o Gubern de Cal Magre, entre d'altres.

En canvi d'altres llars experimenten canvis dels cognoms, ja sigui per estroncament dels hereus, canvis de propietat, o bé per entrar els cognoms dels marits de les pubilles hereves.

Un d'aquests exemples és el de la masia de Can Biosca de la Nou, que des del segle XVIII, per via matrimonial, la línia dels hereus agafa el cognom Vilaseca, que és el que perdura. Des d'aleshores en endavant, les reformes i les ampliacions de la casa pairal són exterioritzades amb profusió de dovelles amb els cognoms dels Vilaseca i dels anys respectius de les obres.

El testimoni dels Biosca primitius es conserva en la dovella principal, amb la figura de Sant Joan Baptista i la data de l'any 1562, tot i que la mateixa família Vilaseca ha tingut retolat com a Cal Biosca el camí de la masia i n'ha usat el nom sense cap menysteniment.

Pel terme d'Argençola, per l'indret de Clariana i per les terres de Cal Vilaseca, passa el GR-172 (abans 7-2), dels senders de gran recorregut, en el sector que va de Bellprat al santuari del Miracle i que continua cap a Andorra, que per tot arreu deixa el rastre de les seves marques vermelles i blanques.

Els noms oficials dels municipis i de les unitats de població i la seva codificació foren determinats per una ordre del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, de 20 de desembre de 1988, (DOGC núm. 1.101, de 02-02-1989). Així el municipi d'Argençola té el codi local 08008, el comarcal 06 i el provincial 08. La distribució dels codis i dels nuclis de població és la següent:

0800801	Albarells
0800802	Argençola (cap del municipi)
0800803	Carbasí
0800804	Clariana
0800805	Contrast
0800806	els Plans de Ferran
0800807	Porquerisses
0800808	Rocamora

El setembre de 1995 l'Institut Cartogràfic de Catalunya publicà el Mapa de la Xarxa Geodèsica, a escala 1: 250.000, on figura el vèrtex Clariana amb el seu identificador número 273117001.

El Consell Comarcal de l'Anoia va publicar la guia «L'Anoia: recull turístic i cultural», amb aquesta descripció:

«ARGENÇOLA. Municipi situat a la zona de transició amb la Segarra, té

una població de 195 habitants, dividida en el nucli al peu del castell i 8 nuclis més, disseminats en una extensió de 47,10 km². El conreu i la ramaderia esdevenen les seves principals activitats econòmiques. Alguns indrets del seu terme es troben documentats ja des del segle X. Celebra la festa major els dies 10 i 11 d'agost. Les seves comunicacions són per carretera (BV-2231) cap a la Nacional II i per pista cap a la carretera de Santa Coloma. Altres elements històrics i culturals a considerar són la cista dolmènica dels Plans de Ferran, la Torre de Ferran, l'església romànica de Sant Maur i una imatge gòtica, i els antics molins fariners. Restaurant i discoteca al km 533 de la N-II, retolat «La Quinta Forca»».

LA PAIRALIA

El mas de la Nou, segurament ja existent als segles XIII i XIV, apareix esmentat en un capbreu de l'any 1690, protocol.litzat pel notari de Cervera, Joan Montaner i Buigas, i fou declarat com un mas rònec i deshabitat i envoltat de les seves gleves. Es retreuen antecedents d'altres capbrevacions anteriors dels anys 1520 i 1634, on el mas abans era conegut amb el nom de mas de la Censada i sembla que fou propietat de la família Mestre.

El primitiu mas passaria a ser propietat de la família Biosca al segle XV i al final del segle XVI el deixarien per haver-se construït una nova casa pairal, un tros més enllà cap a ponent, si volem admetre com a prova la dovella de la actual masia que en el portal principal porta l'escut de Sant Joan Baptista i la data de l'any 1562.

Al segle XVIII els amos del mas de la Nou són la família de Sebastià i de Francesc Riba i el casament de Mariàngels Riba i Biosca, vers l'any 1715, amb Francesc Vilaseca, de la masia de Cal Vilaseca dels Torrents de Santa Margarida de Montbui, marca un canvi de nissaga, que en endavant serà la línia dels hereus Vilaseca la continuadora de la pairalia. Curiosament es consolidarà el topònim de Cal Biosca de la Nou i això es fa constar documentalment en les escriptures successives, en els nomenclàtors del segle passat i fins i tot en la cartografia actual.

La nova masia de la Nou o Cal Biosca es va edificar a llevant dels Plans de les Alsines. I efectivament, les alsines i els pins han estat sempre el seu paisatge inseparable. Algunes de les alsines han estat els sentinelles fermes de la masia. Un d'aquests arbres, que tenia un tronc de gairebé sis metres de perímetre, tingué la dissort de patir alguns atacs metereològics. En la gran nevada de l'any 1994 el pes de la neu va trencar una branca grossa i cinquanta anys després, una tempesta de vent a primers d'abril de 1994 va esqueixar pel mig la vella alsina i precisament per la part més sana i verda. Una meitat de l'arbre encara sobreviu

a precari. El succés va ser reportat per Carolina Riba, amb una fotografia de Daniel Macià, al bisetmanari «*Igualada, periòdic de l'Anoia*» al núm. 4.007 del 25 de març de 1995 i al núm. 1 de «*Y llatina*» (octubre 1996).

A la masia de Cal Vilaseca per la banda de ponent i al nord predominen les terres de conreu i per la banda de llevant i de migdia s'hi mantenen els boscos, que a més de les alsines hi són abundants els pinars. Els boscos abans proporcionaven recursos econòmics, per la venda de fusta i llenya i també pel carbó i per l'escorça que era arrencada pels pins i portada a les adoberies d'Igualada, durant el darrer quart de segle passat i el primer del segle actual. Els boscos també proporcionaven abundants pastures per als ramats de cabres i ovelles, que s'aixoplugaven als corrals i cledes de la masia; la llana també era aprofitada.

Si bé per una banda l'augment del conreu de les vinyes va portar a adquirir la hisenda veïna de Cal Aribau del Obrant, l'any 1861, la reducció del conreu dels ceps, després dels atacs mortals de la fil·loxera, la masia i els cups foren abandonats i l'any 1915 fins i tot foren retirades les bigues i les teules de la coberta, per aprofitar-les en la construcció de les noves pallisses de Cal Vilaseca.

DATAcions DE CAL VILASECA

Una característica dels exteriors de la masia de Cal Vilaseca de Clariana és la quantitat de datacions que foren inscrites en cada ampliació o millora, per deixar indicat per al futur el temps en què s'havia realitzat, amb una afirmació repetida del cognom dels Vilaseca.

En una paret de la casa, des del pati interior, és visible una llinda cegada amb la data de 1761, de l'època de Josep Vilaseca i Riba, amb una creu entre les xifres.

En una bona llinda, de pedra a la dovella de la porta principal del pati de la masia, hi ha un medalló repujat amb un anagrama marià i el nom de Gabriel Vilaseca i la data de 1850; aquest any també consta en la portalada de la cleda i el corral.

Joan Vilaseca i Capella, anteposant el senyal de la creu, va fer servir les seves inicials J.V.Y.C. l'any 1870 en una llinda de pedra d'una portalada exterior i uns daus de pedra a les portalades dels cups nous amb els gravats dels anys 1861 i 1877.

Les inicials de J.V. de Joan Vilaseca i Ceriola, són a les portalades de les pallisses, junt amb l'any 1915; al davant de l'era de batre són acompanyades d'un rellotge de sol. Un altre rellotge de sol, molt més antic, es troba a la façana principal de la masia.

A l'interior de la masia, i del temps de Domingo Vilaseca i Carreras, es con-

serven un moble canterano amb l'any 1789 i la bocana de pedra d'una cisterna amb l'any 1796. Altres signes són l'any 1806 en un graó de les escales que pugen al segon pis; l'any 1880 en una premsa de vi i l'any 1890 en un corró de batre.

En l'evolució de la masia i sense tenir a mà les dates ben precises, es consideren dels nostres anys vint la instal·lació del llum de carbur i de l'aigua corrent i l'electricitat i el telèfon s'instal·len des de l'any 1972.

La mecanització agrícola fou primerenca i en els anys trenta Domingo Vilaseca i Soler va tenir la matrícula B-1 del seu tractor i després també va tenir camió. Des dels anys setanta es va batre a màquina i després vingueren les recol·lectores. Amb tot, els carros i els animals es mantingueren fins als anys vuitanta propassats.

Façana principal de la masia de Cal Vilaseca de Clariana

En una peça separada de la llar de foc funcionava un forn de coure pa, amb xemena autònoma i la corresponent pastera, que va mantenir-se en actiu fins als nostres anys quaranta. Encara uns anys més, també va rodar el molí de moldre olives i les seves pedres són elements decoratius de la capella al davant de la casa i una fou convertida en font a la plaça de Clariana.

L'aigua potable per al consum domèstic era recollida en cisternes des de les teulades i conduïda per canaletes de terrissa, amb uns suports dentats de pedres, com són apreciables en un angle de la casa. Des de l'any 1905 es va fer una

nova cisterna al pati i l'aigua era elevada per una s'ínia que movia un animal.

La llar de foc de Cal Vilaseca, que és la d'abans de Cal Biosca de la Nou, ocupa una posició central en l'arquitectura rectangular de la masia i servia per escalfar-se i coure el menjar. També era el punt de trobada familiar i la dels mossos, jornalers i pastors. Per un costat comunicava amb la cuina i el menjador, amb la separació d'un gran banc escó, que es podia transformar en una taula.

Dovella de la portalada exterior, abans de Cal Biosca de la Nou

Es tracta d'una llar de foc situada al mig de l'estança, on la campana abasta tot el sostre, en forma de piràmide truncada pel conducte del fument i amb la xemena que sobresurt pel damunt de la teulada, amb triple vessant per recollir les aigües pluvials. La circumferència del foc permetria de repartir l'escalfor del foc amb uniformitat per tot el seu entorn, amb la instal·lació de bancs sense respall i adossats a les quatre parets de la cambra, amb una cabuda suficient per a més d'una dotzena de persones.

Per cuinar en aquest foc central eren utilitzats els clemàstecs sostinguts per un travesser i d'on penjaven les cadenes amb anelles reguladores de les alçades i els ganxos per sostenir les olles, les marmites, els perols i les calderes. Es complementava amb els estris habituals dels atiadors, capfoguers, llevadors, molls, trespeus, torrapans, paelles i graelles.

En aquest foc es cuinaven les viandes que majoritàriament eren provinents de les collites pròpies i de les cries de porcs, coloms, conills, aviram i bestiar, com una constant de la seva base de subsistència, que era una economia d'autoconsum en els segles passats.

El mobiliari de la masia és heterogeni, però amb peces representatives dels estils de les diferents èpoques. A destacar la capella setcentista del menjador, presidida per la Verge del Roser, i pintures de sant Domènec i sant Josep.

PATRIMONI RURAL I TOPONÍMIA

Segons els cadastres actuals la masia de Cal Vilaseca de Clariana és la propietària de 246 hectàrees de terres, de les quals més de la meitat són erms i boscos i les altres són conreus de secà, en general dedicades a la sembra dels cereals.

Les esmentades 246 hectàrees es distribueixen en 172 Ha (283 jornals) al terme de Clariana (Argençola) i 34 Ha (77 jornals) al terme veí de Sant Martí de Tous i 40 Ha (55 jornals) al poble de l'Astor, del terme de Pujalt. Entre parèntesi hi ha els jornals de llaurar, que sumen 415, segons els diferents recomptes fets al segle XIX i que amb algunes variacions han arribat a la reconversió hereditària de les 246 Ha del nostre segle. Al segle XVIII la distribució dels 212 jornals que aleshores tenien a Cal Vilaseca era de 31 jornals de cereals, 24 de vinya i 2 d'oliveres, un tros de regadiu i 155 jornals d'erms i boscos.

Els topònims de les partides de terra de Clariana en els transcurso dels segles s'han mantingut els de les peces més grans i en d'altres s'han diversificat o també han canviat o evolucionat.

En un pergami de l'any 1534 apareix el nom compost de tres elements de la Raconada de les Planes de la Nou. Hi ha noms que s'han perdut, com els de la Barquera, els Boigals o la Roqueta o la Sort.

Al segle XVIII es troben les Comades, les Comes, la Coma del Pujol i el Clot de la Nou. S'ha mantingut el nom de la pessa dels Diumenges o Plana dels Diumenges, la finca més gran de la heretat, amb uns 50 jornals. Al segle XIX són més freqüents el Pla de les Alsines, el Pla davant la casa, la Plana del llop i les Planes i la Parada dels bancals amples. El conreu dels ceps va portar els noms de la Vinya Vella, Vinya Nova, Vinya Gran i Vinya de l'Espedàs. També els Ametllers de la costa, les Oliveres del coll, el Tros de la Figuera. De la font del Torrent de la rasa n'ha derivat l'Hort de la rasa.

De les propietats del Mas Aribau, que foren adquirides a mitjan segle XIX, hi ha les Vinyes de Ca l'Aribau, la Vinya del Obrant, Freixinal i el Tros o la Vinya del Pou.

A les finques de Sant Martí de Tous, comprades l'any 1884, el bosc es troba a l'indret del torrent del Riquer i els conreus de Romagosa són propers a Cal Manquet.

A les finques de l'Astor, al terme de Pujalt, els conreus tenen els noms del Clot, Solanets, l'Obac, Feixa de la bassa, Camp de l'era, Diumenjó, Parades, Cal Solà i Vinya del pou, a més del Bosc de la Guàrdia.

La primitiva masia desapareguda de la Censada i després mas de la Nou, fou un mass rònec, que era situat a llevant de l'actual masia de Cal Biosca de la Nou, el topònim més persistent i acceptat, des del segle XVI, tot i que el cognom dels Vilaseca ha estat el dels propietaris des del segle XVIII en endavant.

El topònim de Cal Biosca de la Nou és localitzable en el mapa comarcal de Catalunya, dedicat a l'Anoia, a escala 1:50.000, editat l'any 1994, i es troba a 7 km a l'oest d'Igualada i a 3 km al migdia de Clariana i s'hi comunica per les carreteres C-241 d'Igualada a Santa Coloma de Queralt i la BV-2212, des del terme de Sant Martí de Tous i a l'indret de l'antic Hostal de l'Arengada cap a Clariana, travessant pel terme d'Argençola.

JURISDICCIONS SENYORIALS

El castell i l'església de Clariana, des del segle X, foren de la dependència del monestir de Sant Cugat de Vallès i de la seva Pabòrdia de Vilafranca del Penedès, dins del terme modern del poble d'Argençola.

L'any 1382, l'infant Joan (futur rei Joan I) vengué la jurisdicció del castell de Clariana a Dalmau de Queralt i després foren d'altres nobles, com els Saciera (segle XV), els Altarriba-Oluja (segle XVI) i darrerament la família dels Moixó, els qui s'hi mantingueren fins a l'abolició del feudalisme.

La família dels Biosca i després dels Vilaseca, que en foren els successors en l'antiga masia de Cal Biosca de la Nou, abans, i des del segle XVIII més propiament Cal Vilaseca i la seva heretat, hagueren de pagar els delmes de les collites als senyors castellers, Rafael de Moixó (segle XVIII); Francesc de Moixó (segle XVIII) i Dídac de Moixó (segle XIX).

Les primícies pertocaven a la Parròquia de Santa Maria de Clariana, de l'obediència del bisbat de Vic, la qual per la seva banda també tingué el domini senyorial al damunt de peces de terra de Clariana i els seus posseïdors, com foren els Biosca primer i els Vilaseca que els seguiren; també hagueren de satisfer els delmes i les primícies corresponents, directament a la Rectoria.

A Cal Vilaseca, al segle XVIII, esdevingueren la major casa delmera de Clariana, per ésser els principals contribuents dels fruits decimals, en la tributació de l'«excusat» i també foren afectats per fer efectives les imposicions del «novè» i del «dotzè», sobrepasant fins i tot les dates de la seva supressió dels anys 1837 i 1839, perquè el compliment de la legislació anava molt pel darrere de la seva promulgació i el costum de segles dels que cobraven i dels que pagaven no resultava fàcil de desarrelar.

Exemples de rebuts del règim feudal

Jurisdicció de la rectoria de Santa Maria de Clariana

El rector Abdó Soler i Vila va rebre els següents delmes i primícies dels fruits dels grans pagats per Gabriel Vilaseca:

<u>Cereals</u>	<u>Any 1836</u>	<u>Any 1838</u>
Blat	13 Quarteres i 1 quartà	8 Q 0,5 qà
Ordi	5 Quarteres i 1 quartà	4 Q 9 qà
Civada	2 Quarteres i 1 quartà	
Llegum	6 Quarteres i 1 quartà	

Es feia constar que el blat de 1836 anava barrejat amb forment, pisana i segolós.

Jurisdicció del castell de Clariana

El col·lector del senyor Francesc de Moixó cobrava per part de Gabriel Vilaseca:

<u>Any 1835</u>	<u>Delme</u>	<u>Dotzena</u>	<u>Any 1836</u>	<u>Delme</u>	<u>Dotzena</u>
Blat	2 Q 7 qà	2 Q 2 qà	Blat	2 Q 8 qà	2 Q 2 qà
Any 1838	2 Q 9 qà	2 Q 5 qà	Any 1840	2 Q 9 qà	2 Q 5 qà

Les equivalències de les mesures foren les següents:

La Quartera (Q) es subdividia en 12 quartans (qà) i 48 quarterons i tenia 69,518 litres. El quintar tenia 41,600 kg i l'arrova 10,406 kg. A Clariana la quartera o mitgera es considerava de 70,243 litres.

LES COLLITES VINATERES

En la cronologia de la casa pairal de Cal Biosca de la Nou o millor dit de Cal Vilaseca, els conreus principals han estat els cereals i les vinyes, amb alternatives periòdiques en favor d'una o altra opció. Els ametllers, les nogueres i les oliveres han estat menys importants i els fruiters, els llegums i les hortalisses han estat complementàries.

Des de mitjan segle XIX a Cal Vilaseca volgueren dedicar-se a la producció vinatera i per això van fer unes notables plantacions de ceps, tant en les vinyes que tenien de conreu, com en les terres que tenien donades a rabassa morta o parceria.

Resseguint la liquidació dels delmes solament es troben les contribucions fetes en cereals, durant els segles XVII i XVIII. En canvi no es fan pagaments ni

en verema ni en vi, i això és prou indicatiu de la poca rellevància que podrien haver tingut abans dels temps de l'abolició de les prestacions feudals.

La collita de vi va començar la seva ascendència durant el quinquenni dels anys de 1856 a 1860. A les vinyes de conreu directe de Cal Vilaseca, l'any de 1856 es recolliren 18 cargues i l'any 1860 foren 29 cargues, amb una mínima de 14 cargues el 1857 i una màxima de 39 cargues el 1859. A les vinyes deixades a rabassa o parceria el 1856 recolliren 27 cargues i el 1860 foren 44 cargues.

En la dècada dels anys 1861 a 1870 a les vinyes explotades per Cal Vilaseca es recolliren 18 cargues el 1861 i 22 el 1870, amb una mínima de 17 cargues el 1862 i una màxima de 51 cargues el 1867. De les vinyes de rabassa i parceria obtingueren 27 cargues el 1861 i 33 cargues el 1870. A Cal Vilaseca tenien dos cups, però amb les expectatives de les vinyes joves que farien augmentar molt la producció, l'any 1861 construïren dos cups grans al costat oriental de la masia.

Josep Vilaseca i Capella, l'any 1858, va comprar els drets de pasturar les herbes de les terres de la masia veïna de Cal Aribau del Obrant, pel preu de 585 lliures, 13 sous i 9 diners. Tres anys després, el 1861, va adquirir en propietat tota la hisenda, que constava d'una masia i de 67 jornals de terra, pel preu de 5.232 lliures i 18 sous, que fou venuda per Jaume Aribau i Guixà, amb el dret a residir a la masia i rebre una pensió de manutenció vitalícia.

A la masia i a les terres de Cal Aribau del Obrant hi havia dos cups grans. En el període desenal de 1861 a 1870 en aquesta nova hisenda incorporada obtingueren 6 cargues de conreu directe i 17 cargues de rabassa i parceria l'any 1864 i que l'any 1870 foren 11 i 21 cargues, respectivament.

Durant la dècada dels anys 1871 a 1880 es registren una colla de novetats. Josep Vilaseca i Capella va deixar escrit: *«La insignificant cantidad de vino que se ha recogido por haber caído el día 11 de agosto de 1871 un fuerte pedrisco que se lo llevó todo»*. A Cal Vilaseca solament es colliren 8 cargues i l'any a sobre 30 cargues i a Cal Aribau 2 cargues i l'any vinent 8 cargues. Després la mínima de Cal Vilaseca fou de 44 cargues l'any 1877 i la màxima de 157 cargues l'any 1880. A Cal Aribau la mínima fou de 21 cargues l'any 1873 i la màxima de 51 cargues el 1879. Per sobrevalorar la collita del vi procediren a la destil·lació d'aiguardent, cosa que en realitat ja feien des de molts anys abans, ja que en un inventari fet per Gabriel Vilaseca l'any 1858, davant del notari d'Igualada Francisco Raurés, constava *«una fassina o fábrica de aguardiente, con un alambique de carga y media para elaborar aguardiente»*.

Des de la dècada de 1871 a 1880, a més dels increments de les collites de les vinyes pròpies, es va procedir a la compra de notables quantitats de raïms a altres productors i amb això les sumes de les collites es varen multiplicar. A Cal Vilaseca de les 453 cargues del decenni de 1861 a 1870, es va saltar a les 1.482

cargues del decenni de 1871 a 1880. A Cal Aribau, de les 98 cargues es va passar a les 615 cargues, en els dos períodes esmentats. Per encabir tanta verema a Cal Vilaseca, l'any 1877 foren construïts dos nous cups grans, al costat dels altres dos anteriors i als cellers afegiren més nombre de bótes.

En la dècada dels anys 1881 a 1890, a Cal Vilaseca es recolliren 1.510 cargues, amb una mínima de 116 cargues l'any 1884 i una màxima de 289 cargues el 1883. A Cal Aribau la mínima fou de 19 cargues el 1885 i la màxima de 58 cargues el 1883. En conjunt, entre la rabassa i la parceria i les compres a vinyes alienes a Cal Vilaseca hi entraren 2.593 cargues i a Cal Aribau foren 539 cargues. Es féu la compra d'una nova premsa de ferro colat, l'any 1882, pel preu de 497 pessetes.

Dobles sistemes, antic i modern, de recollides de les aigües pluvials a Cal Vilaseca

Les xifres d'aquesta darrera dècada són al marge del desastre sofert per la plaga del mildiu, que va deixar en el zero absolut la collita de l'any 1889 i l'any 1890 solament obtingueren 53 cargues a Cal Vilaseca i 8 cargues a Cal Aribau. Com que la malura era a totes les vinyes de l'Anoia, entre les parts i les compres a Cal Vilaseca aconseguiren entrar 15 cargues i a Cal Aribau 11 cargues, l'any 1890.

Els malastres d'aquella plaga del mildiu foren explicats per Josep Vilaseca i Capella, el pagès escriptor de Cal Vilaseca, que també feia unes curoses estadístiques de les collites del vi i que són les que han fet possibles les informacions que us donem.

La transcripció del manuscrit de Josep Vilaseca és la següent:

«Año 1889. Lo que fué la cosecha de este año. La cosecha del vino que encabeza moría y en su principio pudo ser de las más abundantes que se habían visto. Las cepas al tiempo de desarrollarse los brotes, lo hicieron de la manera más feliz, demostrando enseguida la abundancia de fruto que rayaba en encanto a propios y extraños. Los labradores no se descuidaron por haber pasado por las calamidades del Oidium (la malúria) en los años anteriores; ello dió pié para azufrar las cepas, una y dos veces según parecía ser más conveniente.

Más tarde cuando llegamos a medio mes de Junio, se sulfatizaron las cepas con el preparado de sulfato de cobre, observando los preceptos aconsejados por el Instituto Catalán de San Isidro; todo ello contribuyó para que en el citado período no se notase el más insignificante síntoma de enfermedad. Cuando estuvimos de medio Junio a tantos de Julio, empezó a llover copiosamente, de suerte que durante como 25 días, las cepas nunca estuvieron enjutas. En el período citado y por lo que respecta a este país, los racimos florecen y por experiencia se sabe que cuando el racimo florece le es muy perjudicial la humedad.

Aquí dió principio el que en fin más tarde fuese fatal. Cesaron las lluvias, serenóse el cielo, apareciendo enseguida un sol abrasador. En principio parecía que las cepas y su fruto habían recobrado vigor, pero luego el labrador se apartó de la ilusión que se había formado de que la uva habría de dar su buen resultado. Desde medio mes de Julio por acá, por las noches apareció la niebla y tal era el rocío que expedía que parecía por la mañana que aquella noche había llovido. Este temperamento casi invadió todo el territorio catalán, a excepción de pequeñas regiones. La aludida niebla salía del mar y como es regular se continúa a caer. A la hora de costumbre salía el sol, que pasaba de caliente a abrasador; todo ello fué que de día en día se viera parecer la lozana cosecha que se presentaba, encenderse los racimos de una manera que no tenía explicación, hasta llegar al extremo de no quedar ni un racimo sano.

He aquí que tanto el azufre en polvo y el sulfato de cobre, todo fué en vano. Tan pronto apareció la niebla, los pámpanos se iban secando y tras de éstos los racimos; esto dice que cuantos medios se emplearon, todos fueron en vano, resultando de todo lo dicho que la cosecha de vino se perdió por completo, a excepción de pequeñas regiones.

Por los antecesos que de algunos años se han formado de las cosechas de vino del manso Vilaseca y Aribau, el lector experimentará la especialísima pérdida que el citado propietario sufrió en el indicado año. El propietario José Vilaseca ha redactado estos incompletos apuntes para triste recuerdo de las generaciones futuras».

Tenim una altra crònica d'aquell malastre, deixada escrita als llibres parroquials

del terme veí de Sant Martí de Tous, pel rector Miquel Conill: «En el año 1889 en el partido de Igualada las viñas sufrieron un espantoso castigo; seríamos por el mes de mayo que todos los labradores se prometían una buena cosecha y por consiguiente las casas generalmente vendieron el vino que tenían a 10 o 12 pesetas carga. Desgracia nunca vista de los vivientes, en junio principiaron a secarse las cepas por el mildiu y siempre progresando la enfermedad hasta secar la uva, perdiéndose del todo la cosecha del vino, se puede decir en todo el partido de Igualada, dejando la tierra espantada, principalmente en Tous i Montbui, por ser en mi opinión los más castigados. 4 de octubre de 1889».

Un dels cups construïts una vintena d'anys abans de la plaga de la fil·loxera a Cal Vilaseca

Per reduir els efectes econòmics de la manca de la collita vinatera a causa del mildiu foren sol·licitades i atorgades les condonacions de les contribucions, que foren tramitades per mitjà del «*Centro Agrícola de la Comarca*». Per això en la sessió de l'Ajuntament d'Igualada del 10 d'octubre de 1889 es va acordar de cursar una instància a la Diputació Provincial de Barcelona, que transcriurem de l'acta municipal: (AHCI)

«El Ayuntamiento de la ciudad de Igualada, en representación de los contribuyentes del mismo, tiene el honor de comparecer ante esta dignísima Diputación y con el respeto debido expone: Que las terribles plagas criptogámicas reinantes han causado tales perjuicios a este Distrito y Comarca vitícola, que sin duda alguna puede asegurarse haber sido la más castigada de todas las

regiones de la Provincia y aún del resto de España, puesto que ha secado en flor todos los racimos y las hojas de las cepas, quedando hoy día de la fecha, totalmente perdida la cosecha de vino de este año, en que los agricultores que son la inmensa mayoría del país, fundaban sus esperanzas para poder atender las apremiantes necesidades que acarrea la pertinaz crisis por la que atraviesa en general la agricultura española.

Si a la pérdida de la cosecha actual del vino, se agrega la también total pérdida de la del aceite, se comprenderá la aflictiva situación en que ha quedado esta Ciudad y Comarca, siendo las dos únicas fuentes de su economía y común riqueza, con las que cuentan casi todos sus habitantes para su subsistencia y el pago de las contribuciones que pesan sobre las propiedades y los pueblos.

Claro es que en tan grave conflicto, no ha de ser posible a gran número de contribuyentes el satisfacer en el presente año económico los varios impuestos que correspondan al Estado, a la Provincia y al Municipio. El precario estado en que se halla la industria agrícola y la propiedad en general, debido a varias causas que no es del caso aquí exponer, pero que sobradamente conoce V.E., lejos de permitir al contribuyente contar con sobrantes con que subvenir a pérdidas imprevistas como la que actualmente aflige, le tiene agobiado de deudas, sin medios de subsistencia y sin el capital necesario para el cultivo de las tierras en un año que la cosecha de éstas falte.

El resultado, pues, ha de ser precisamente un sin número de fincas embargadas por falta de pago de contribuciones y lo que es más sensible, el desarrollo de la emigración de muchos brazos a tierras extrañas, que amenaza despoblar nuestra patria para ir a habitar otras patrias extranjeras, pero más consideradas y hospitalarias.

Los mismos medios urgentes de evitar en lo posible tantos males, consisten en la protección de los Poderes públicos y sobre todo en el perdón de las cargas que pesan sobre la desgraciada producción. Por lo que cree el Ayuntamiento cumplir un sagrado deber de humanidad, excitando el celo reconocido de la primera corporación oficial de la Provincia para que moviendo su patriótico, contribuya al alivio de la miseria y a evitar la pública catástrofe económica que sobreviene a esta Ciudad y pueblos del Distrito, a cuyo fin a esa Exma. Diputación Provincial, suplica ser sirva acordar las medidas de protección que juzge más oportunas para esta Ciudad y pueblos del Distrito y especialmente previo informe de la Delegación de Hacienda de la Provincia, el dispensar o perdonar el pago de la contribución territorial, además del contingente que corresponda satisfacer a esa Corporación, por una anualidad o sea los tres trimestres restantes del actual año económico y el primero del que sigue.

Discutida que fué lo bastante la transcrita exposición, el Ayuntamiento acor-

dó prestarle su aprobación y que se certifique de esta acta para entregarla al Sr. Presidente del «Centro Agrícola» a fin de que la una a la solicitud general que por encargo de los hacendados de los pueblos del Distrito judicial debe llevar a Exma. Diputación Provincial de Barcelona, a los efectos interesados».

Solament tres anys després de la pèrdua total i de les minves derivades de l'atac del míldiu, es presentarien els efectes mortals per a totes les vinyes, a causa de la plaga de la fil.loxera, des de l'any 1892 al 1896, que afectarien tots els ceps de l'Anoia.

En els anys posteriors, poc a poc, la recuperació de les vinyes es faria possible amb la replantació feta amb peus americans i després empeltats amb les sarments de les varietats autòctones. Però a Cal Vilaseca i Cal Aribau les vinyes que foren substituïdes no arribarien ni a una part de la superfície d'abans.

En coincidència amb l'arribada de la fil.loxera va morir Josep Vilaseca i Capella i el seu hereu Joan Vilaseca i Ceriola que havia viscut i patit les doloroses experiències dels perjudicis causats per les plagues de l'òrdium, el míldiu i la fil.loxera i algunes pedregades, va decidir que el conreu dels cereals fos el principal. Les dovelles de les portalades que porten gravat l'any 1915 són les d'unes grans pallisses i graners. Es recuperaren terres de rabassers perquè la mort dels ceps, a més de perdre la collita, comportava també la caducitat dels contractes de rabassa morta que duraven mentre vivien els ceps.

Amb tot i que fins a l'any 1974, a Cal Vilaseca encara colliren vi pel seu consum, la liquidació de les collites vinateres comercials es va acabar quan l'any 1935, Domingo Vilaseca i Soler, es va vendre un parell de bótes, del model vaixell, a Jesús Raventós, pel preu de mil pessetes i que encara formen part del museu històric de Codorniu S.A. de Sant Sadurní d'Anoia.

ESTADÍSTICA DE LA PRODUCCIÓ DE VI DE 1856 A 1890

Anys	Propietat	Parceria i compra	Propietat	Parceria i compra	Totals
1856-1860	2.435	3.654			6.089
1861-1870	6.118	9.164	946	2.009	18.237
1871-1880	16.228	29.279	5.790	11.732	63.029
1881-1890	<u>30.298</u>	<u>51.942</u>	<u>5.386</u>	<u>10.850</u>	<u>98.476</u>
	55.079	94.039	12.122	24.591	185.831

En aquest resum de 35 anys, el total corresponent a les vinyes de propietat suma 67.201 i el de rabassers i compres suma 118.630. Les quantitats són expressades en arroves (1 arrova = 10,406 kg). Les xifres de les dues primeres columnes són les de Cal Vilaseca i les altres dues són de Cal Aribau.

ESTADÍSTICA DE LA PRODUCCIÓ DE VI DE 1856 A 1890

<u>Anys</u>	<i>Cal Vilaseca</i>		<i>Cal Aribau</i>		<u>Totals</u>
	<u>Propietat</u>	<u>Parceria i compra</u>	<u>Propietat</u>	<u>Parceria i compra</u>	
1956-1860	120	180			300
1861-1870	302	453	44	98	897
1871-1880	806	1.482	284	615	3.187
1881-1890	<u>1.510</u>	<u>2.593</u>	<u>266</u>	<u>539</u>	<u>4.908</u>
	2.738	4.708	594	1.252	9.292

Les sumes totals corresponents a la propietat dels dos masos són de 3.332 cargues i les provinents de parceria i compres 5.960 cargues. Les mesures de les cargues són diferents segons els llocs. A Clariana la carga són 121,60 litres. A Jorba són 125,40 litres. A Pujalt són 147,96 litres. A Igualada són 147,96 litres.

RESUM ANYAL DE LES COLLITES DE VI DE CAL VILASECA (1856 - 1860) i (1861 - 1870)

<u>Anys</u>	<u>Propietat</u>		<u>Parceria</u>	
	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>
1857	292	14	438	21
1858	404	20	606	30
1959	784	39	1.176	58
1860	<u>593</u>	<u>29</u>	<u>890</u>	<u>44</u>
	2.435	120	3.654	180
1861	372	18	558	27
1862	350	17	525	26
1863	506	25	744	37
1864	799	39	1.199	59
1865	941	47	1.413	70
1866	728	36	1.092	54
1867	1.022	51	1.533	76
1868	375	18	563	28
1869	585	29	877	43
1870	<u>440</u>	<u>22</u>	<u>660</u>	<u>33</u>
	6.118	302	9.164	453

DEL MAS ARIBAU DEL OBRANT

<u>Anys</u>	Propietat		Parceria	
	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>
1864	128	6	358	17
1866	138	6	276	13
1867	187	9	381	19
1868	117	5	246	12
1869	154	7	320	16
1870	<u>222</u>	<u>11</u>	<u>428</u>	<u>21</u>
	946	44	2.009	98

RESUM ANYAL DE LES COLLITES DE VI DE CAL VILASECA
(1871 - 1880) i (1881 - 1890)

1871	165	8	389	19
1872	616	30	1.296	64
1873	1.491	74	2.472	126
1874	1.539	77	2.578	132
1875	2.715	135	4.118	215
1876	1.716	85	2.847	149
1877	887	44	1.774	88
1878	2.096	145	5.399	270
1879	1.035	51	2.070	103
1880	<u>3.158</u>	<u>157</u>	<u>6.336</u>	<u>316</u>
	16.228	806	29.279	1.482
1881	3.138	156	4.916	245
1882	4.756	237	6.357	317
1883	5.796	289	8.464	423
1884	2.325	116	4.166	208
1885	2.351	117	4.286	214
1886	3.220	161	6.669	333
1887	2.900	145	3.687	284
1888	4.737	236	8.914	445
1889	0	0	0	0
1890	<u>1.075</u>	<u>53</u>	<u>2.483</u>	<u>124</u>
	30.298	1.510	51.942	2.593

RESUM ANYAL DE LES COLLITES DE VI DE CALARIBAU DEL OBRANT
(1871-1880) i (1881-1890)

<u>Anys</u>	Propietat		Parceria	
	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>	<u>arroves</u>	<u>cargues</u>
1871	58	2	117	5
1872	172	8	345	17
1873	429	21	859	42
1874	459	22	218	45
1875	541	27	1.083	54
1876	527	26	1.055	52
1877	887	44	1.774	88
1878	846	42	2.539	126
1879	1.035	51	2.070	103
1880	<u>836</u>	<u>41</u>	<u>1.672</u>	<u>83</u>
	5.790	284	11.732	615
1881	703	35	1.406	70
1882	791	39	1.654	82
1883	1.175	58	2.351	117
1884	404	20	808	40
1885	387	19	777	38
1886	520	26	1.040	52
1887	442	22	884	44
1888	790	39	1.581	79
1889	0	0	0	0
1890	<u>174</u>	<u>8</u>	<u>349</u>	<u>11</u>
	5.386	266	10.850	539

ELS MALASTRES DE LES GUERRES

La primera guerra civil espanyola del segle XIX fou la desplegada durant el Trienni Liberal (1820-1823) i els seus efectes es deixarien sentir per tota la comarca de l'Anoia. Una comprovació és que també en resultarien involucrats els habitants de Cal Vilaseca. La descripció dels fets la tenim en un document contemporani que detalla els esdeveniments:

«La Justicia del lugar de Clariana del Corregimiento de Cervera en Cataluña. En cumplimiento del oficio de Su Exa. el Sr. Barón de Eroles de 9 del último marzo y vereda 6ª de V.S. y la 1ª adicional a ésta, pone en noticia de V.S.: Que

una partida de los Migueletes de la villa de Santa Coloma de Queralt al mando del teniente Don Francisco Prat, entre la una y las dos horas de la mañana del día 6 del mes de octubre del año 1822, a la fuerza hicieron abrir la puerta de la casa de Domingo Vilaseca de esta vecindad, donde habitaba su hijo Gabriel, entonces Justicia y al instante que entraron en ella, ataron con cuerdas a éste y a cuatro criados y los sacaron de casa y habiéndose ellos quedado cerrados dentro, la saquearon dos horas de continuo y pillaron entre otras muchas cosas, partidas de dinero, ropa, tocino, cuatro cerdos vivos de peso de 60 a 70 carniceras, dos mulos, un burro, y una pequeña manada de rebaño y llevado después a Santa Coloma los atados. Los mismos Migueletes entraron en otras casas del pueblo, de las que robaron otras muchas cosas, que no es fácil individuar. Al cabo de tres días soltaron los cuatro criados y devolvieron los mulos a un hermano de Gabriel, habiendo detenido a éste treinta y siete días, que libraron pagando doscientos duros, devolviéndole también el burro; y asimismo devolvieron el rebaño, pagando treinta y ocho duros y cuatro pesetas. Lo que noticia a V.S. en conformidad a las citadas órdenes comunicadas. Clariana 20 de junio de 1824».

La primera guerra carlina també tingué la seva incidència a Cal Vilaseca. En la nit del 9 al 10 de febrer de 1835, uns desconeguts varen calar foc a la pallissa i als baixos de la casa. Aquests fets foren denunciats al Jutjat de primera instància de Cervera, pel perjudicat Domingo Vilaseca i Carreras, que precisament va morir en aquell mateix any, i que ja havia viscut l'episodi anterior de l'assalt a la masia, el segrest del seu fill Gabriel i haver de pagar rescat per alliberar-lo i recobrar els animals de treball.

En aquella guerra hagueren diversos passos i combats per aquestes terres. Un exemple documental és una comanda feta des de les autoritats d'Igualada a les de Clariana:

«En vista de la acción tenida en esa de Clariana el destacamento compuesto de Suizos del 3º de Cayser y el 4º vacante de Zey, el día 17 de junio de 1835, se hace preciso y necesario que ese Ayuntamiento de Clariana forme una certificación firmada y sellada a favor de los expresados Cuerpos, de como atacaron al Cabecilla Lo Llarch de Copons en el referido mes y año. Igualada 10 diciembre de 1839. Cristian Zullej».

L'anomenat Llarch de Copons, era Manuel Ibáñez i Ubach i feia uns anys que vivia a Copons. Va prendre partit per la causa reialista i va mobilitzar partides de gent armada al servei de la Junta de Regència. Participà en nombroses accions de guerra i arribà al grau de coronel. En una de les seves accions violentes l'any 1839 va atacar i incendiar la vila de Copons.

Com un retruc dels canvis polítics i legislatius del segle XIX i de les lleis de la desamortització de 1836 i 1855, que farien posar a la subhasta pública moltes

de les propietats eclesiàstiques i d'altres béns comunals, i a conseqüència d'una estranya denúncia que deia que les finques de Cal Vilaseca eren afectes com a «*bienes nacionales*», l'any 1857, Gabriel Vilaseca i Cortadellas i el seu fill Josep Vilaseca i Capella, foren objecte d'investigació per inspectors del Govern i hagueren de defensar la casa i les terres, per demostrar la seva legítima propietat, per desfer les malicioses al·legacions que confonien el pagament dels delmes i les primícies com a drets de la Parròquia de Clariana, com si fossin propietats eclesials, quan en realitat tenien les escriptures dels successius canvis de les herències des dels Biosca i dels Riba fins als Vilaseca, que foren unes bones demostracions per restablir la pacífica possessió de la qual sempre havia estat seu.

ARBRE GENEALÒGIC DE LA FAMÍLIA VILASECA

- Segle XV 1497 Joan Biosca (fogatge)
- Segle XVI 1515 Joan Biosca (fogatge)
- Segle XVI 1553 Pere Biosca (fogatge)
- Segle XVII 1602 Francesc Biosca (escriptures)
- Segle XVII 1626 Joan Biosca (censos)
- Segle XVII 1690 Sebastià Riba (capbreu 1690)
- Segle XVII 1690 Francesc Riba i Biosca (casament 1696)
- Segle XVII 1686 Francesc Vilaseca (capítols 1713)
Mariàngela Riba i Biosca (capítols 1713)
- Segle XVIII 1723-1816 Josep Vilaseca i Riba (testament 1791)
1727 Magdalena Carreras
- Segle XVIII 1751-1835 Domingo Vilaseca Carreras (testament 1818)
1760-1835 Maria Cortadellas Botines (capítols 1773)
- Segle XVIII 1782-1858 Gabriel Vilaseca Cortadellas (testà 1855)
1794-1851 Ignàcia Capella Regordosa (capítols 1812)
- Segle XIX 1815-1892 Josep Vilaseca Capella (capítols 1861)
1842-1903 Caterina Ceriola Castellà (capítols 1861)
- Segle XIX 1863-1921 Joan Vilaseca Ceriola
1865-1941 Isabel Soler Riba
- Segle XX 1902-1981 Domingo Vilaseca Soler (capítols 1928)
1904-1948 Ignàcia Soler Nadal
- Segle XX 1929-1951 Josep M. Vilaseca Soler
- Segle XX 1932-1993 Joan Vilaseca Soler
- Segle XX 1933 Isabel Vilaseca Soler
- Segle XX 1930-1994 Albert Prat Roca
- Segle XX 1935 M. Rosa Vilaseca Soler
- Segle XX 1928 Magí Balcells Rabanete